

stej we goli sablužonej, a to neda jim měra, woni še hudachu, jeju łapit, pscheto te mudrostare mjas nimi žachu, až teju muše křydnusch, howať jo Franzojška sgubjona. A tať sesberachu bušchki, widky, koše, nože a ktonize a hudachu še do gole na zaschne bische. Połne křchuteg ducha a vive la France wołajuze, dostachu Albrechtšhof, hobstupichu jen a někotare žěchu nutsch, teju Nimzowu pytat. A lej, tej stupišchtej wen, dwa młožeńza we starej sedranej drascze, bžes mize a bžes broni, a melzaschtej. „How stej! my jeju mamy!“ sněšcho po zeťej šmuse, a jaden wołascho: „Bšchez š nima!“, drugi: „głowu dołoj!“ a t. d. Ta weliķa bitwa pscheschimo dweju Prušijanowu běšcho dobyta a jušķajuzy wěžechu jeju do popajži!

Teje wojny předne sakopowańe.

Jaden žeń wotpołńa hudachmy še do Niederbronna, tu wěž tam hogleđat a kať te wojaki še tam žywe. Wojna hubuži jo šchake požedańa, mjas drugeg teke to radowěžeńe, až jaden šwojej wozy a hušchy postajasch, žož niz zynišch namasch, a hordujo woteremu to hužerańe našolone, až še žedńe nesabydńo, kať tomu něto samřetemu Schernačoju (Bog byž jomu gnadny), ten jo pschi rizańu teje bitwy we Jakubojž brožni šejžek a jo zygel poswignuť, aby hogleđat, kať daloķo šu; tosch saschwiza granata hušchej jogo głowy a řagnu do křchyma a brožńe, až jomu wižeńe a šlyšchańe šapadnu a won še se žeržow snať na šeno řidnu.

Ga my hudachmy še na drogu. Lěbda stupichmy